

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΟΣ

★ ΠΟΔ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ★

ΠΑΝΤ' ΕΣΠΑΝΙ *)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΕΥΚΑΔΗΣ, ΦΙΦΗ και μετ' ὀλίγον ΠΑΝΑΓΗΣ.

ΦΙΦΗ. (Πίνει ἐπὶ ἀνακλίντρου). Μά, μπαμπάκι, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ κουτσάινω. Ἐπειτα θὰ μὲ πιάσουν τὰ γέλοια καὶ θὰ νομίσῃ ὅτι τὸν περιπαίζω, ἐπειδὴ εἶναι αὐτὸς κουτσός.

ΛΕΥΚ. Μὴ φοβεῖσαι, ἔννοιά σου· εἶσαι φρόνιμος κορίτσι καὶ δὲν θὰ γελάσῃ· ἔλα τώρα, ἔλα γρήγορα· σήκω ἐπάνω νὰ σὲ γυμνάσω· ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ μίαν μικρὰν προγύμνασιν.

ΦΙΦΗ. (Καθημένη). Μὰ μπαμπάκι.

ΛΕΥΚ. (Ἐγείρει τὴν Φιφή). Ἄ, δὲν θέλω νὰ μὲ παρκακώη κανεὶς· ἔλα, ἔλα... δὲν ἔχουμε καιρὸν νὰ χάνωμεν· σήκω (τὴν ἐγείρει) σπάσου αὐτοῦ... χύταξέ με ἐμένα τί θὰ κάμω, καὶ

νὰ φροντίσῃς νὰ μὲ μιμηθῇς καὶ σὺ (λαμβάνει τὴν ράβδον του καὶ δισκοπελεῖ τὴν σκηνὴν χωλαίνων) νά!... ἔτσι (προσκρούει ἐπὶ ἔδρας) ὦχ!....

ΦΙΦΗ. Ἐκτυπήσατε, μπαμπά; τὰ βλέπετε λοιπόν;

ΛΕΥΚ. Ἐννοιά σου, ἔννοιά σου, ἡ καρέκλα μας οὔτε κουτσή, οὔτε διακονιά· εἶναι, ὥστε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ζηλεύει τοὺς κουτσούς ὅπως ὁ ὁδοντωτός σιδηρόδρομος. Λοιπὸν ἔτσι θὰ κάνῃς· ἔλα, ἄρχιτε παιδί μου... (τὴν λαμβάνει ἐκ τῆς χειρός).

ΦΙΦΗ. Μὰ δὲν ξέρω ἡ δυστυχής... .

ΛΕΥΚ. Δυστυχής λέει; σὺ εἶσαι δυστυχής; ὦ-ραῖα! μετ' ὀλίγην ὥραν θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ ᾄσαι ἡ εὐτυχεστέρα κόρη... ἔλα λοιπόν, παιδί μου· κούτσαινε λιγάκι... (τὴν σύρει ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν πιέζει ἐπὶ τοῦ ὤμου).

ΦΙΦΗ. (Ἐκτελοῦσα ὀλίγα βήματα). Δὲν φθάνω τόσο· θὰ πῶς κάτω.

ΛΕΥΚ. Ἄ, ἔχεις ὀίκη· πάρε τὸ μπαστοῦνι.

ΦΙΦΗ. (δοκιμάζουσα νὰ περιπατῇ χωλαίνουσα

*) Συνέχεια